

Η ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΤΟΥ ΚΕΝΟΥ (ΤΟΥ ΜΗΔΕΝΟΣ)

Του Αλέκου Χαραλαμπίδου

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ανάγκη είναι η συνοχή των δογματικών αληθειών της θρησκείας μας, αλλά και της επιστήμης όπως διαμορφώθηκε. Δεν μπορούμε τώρα πλέον να φανταστούμε τον θεό σαν ένα γεροντάκο με άσπρα γένια και ένα μαγικό ραβδί να κινεί το σύμπαν. Έτσι οφείλουμε να οδηγηθούμε μέσα από την αποφατική θεολογία σε υψηλές θέσεις.

Ο ΛΟΓΟΣ

Ρώτησε ο Ναπολέων τον Laplace ο οποίος ήταν φυσικός-μαθηματικός-αστρονόμος: περιγράφετε τις κινήσεις των πλανητών με εξισώσεις, οι πλανήτες κινούνται μόνοι τους ή χρειάζεται ο θεός κάπου; Ο Laplace απάντησε ότι δεν βλέπει που χρειάζεται ο θεός στις ουράνιες κινήσεις.

Ίσως να είναι λαθεμένες οι κινήσεις που περιέγραψαν με το ηλιοκεντρικό σύστημα, ίσως να είναι άλλη η αλήθεια και το σύστημα να είναι γεωκεντρικό όπως το περιέγραψαν οι κορυφαίοι αρχαίοι Έλληνες με επικεφαλής τον Αριστοτέλη. Όπως και να έχει το πράγμα, είτε το σύστημα είναι ηλιοκεντρικό είτε γεωκεντρικό (πιθανό να είναι ισοδύναμα, τουλάχιστο αυτό υποστήριξε ένας φίλος μου καθηγητής, όταν του έδωσα την εργασία μου «Το Γεωκεντρικό Σύστημα Του Κόσμου»), και στις δύο περιπτώσεις περιγράφονται έλλογες κινήσεις. Ο λόγος, ο Λόγος είναι επενδεδυμένος και διέπει τις κινήσεις, ο Λόγος είναι ο θεός, είναι υπόσταση θεού (εν αρχή ήν ο λόγος και ο λόγος ήν προς τον θεόν και ο θεός ήν ο λόγος, κατά Ιωάννη).

Ο Λόγος όμως που σημαίνει κατά κύριο λόγο λογική, είναι άυλος και ενταμιευμένος μέσα στην φύση, διέπει τις κινήσεις. Όμως το δόγμα αναφέρει ότι ο Λόγος είναι υιός (δεν πρέπει να μας τρομάζει η λέξη δόγμα, είναι κάτι αντίστοιχο με το αξίωμα της επιστήμης).

ΜΗΔΕΝ, ΤΟ ΑΚΙΝΗΤΟ ΚΙΝΟΥΝ

Αφού διατυπώθηκε ότι ο Λόγος είναι υιός, πρέπει να «βρούμε» και τον πατέρα και μάλιστα πως από το μη Είναι (από το τίποτε) παρήχθησαν τα πάντα. Το μη Είναι είναι κάτι νεκρό ή είναι κάτι δυναμικό και επηρεάζει και δημιουργεί την ύλη; Αυτό θα δούμε.

Ο Casimir πήρε δύο αγώγιμες αφόρτιστες πλάκες στο κενό, τις τοποθέτησε παράλληλα σε επιλεγμένη απόσταση και αυτές ήλχθησαν. Υπέθεσε ότι διεγέρθηκε το αναμεταξύ των πλακών κενό (το μη Είναι, το τίποτε) και παρήχθησαν εν δυνάμει ηλεκτρομαγνητικά κύματα, που προκάλεσαν την έλξη. Εμείς υποστηρίζουμε ότι δημιουργήθηκαν φύσει ηλεκτρομαγνητικά κύματα που είναι ύλη και παρήγαγαν την έλξη. Αυτά δημιουργούμενα στο κενό, έπεφταν πάνω στα σωματίδια και εκεί ελισσόμενα όπως στην δίνη του νεροχύτη το νερό, έσβηναν στο κεντρικό απειροστικό κενό. Έτσι το κενό διεγείρεται, κυμαίνεται και παράγει ύλη, αλλά και την απαξίζει αφού «σβήνει» η ύλη.

Η κίνηση ενός σώματος αναλύεται σε απειροστικές κινήσεις και οι απειροστικές κινήσεις είναι άλματα του απειροστικού κενού. Έτσι το μηδέν, το κενό, δεν παράγει μόνο ύλη αλλά και την κίνηση, είναι το κινούν ακίνητο του Αριστοτέλη.

Και ενώ αποδίδουμε δημιουργική ύλης δύναμη στο κενό και είναι και αίτιο της κίνησης, θα πρέπει να εξετάσουμε αν είναι και παραγωγό δύναμης έλξης σωμάτων. Δύο μάζες όπως είναι η γη και η σελήνη, περιστρέφονται γύρω από το κέντρο μάζας τους και ας είναι μεγάλη η ακτίνα περιφοράς της σελήνης και μικρή της γης. Το κέντρο μάζας βρίσκεται μεταξύ των σωμάτων και πιθανόν στο αναμεταξύ τους κενό. Αν εξετάσουμε τις κινήσεις των δύο σωμάτων από το κέντρο μάζας, φαίνεται ότι αυτό εξασκεί δύναμη έλξης πάνω σε κάθε σώμα ξεχωριστά (το κενό). Θεωρούμε λοιπόν ότι στις ουράνιες κινήσεις ή στις ατομικές των σωμάτων, ασκείται δύναμη από το κενό το οποίο εντοπίζεται από το κέντρο μάζας των σωμάτων. Το κενό είναι παραγωγό και ασκεί δύναμη.

«ΜΗΔΕΝ» , Ο ΠΑΤΗΡ

Το ζωοποιό κενό, το κατάλληλα επιλεγμένο, είναι παραγωγό (αίτιο) της κίνησης, της δημιουργίας και της απαξίωσης της ύλης και της δύναμης. Το κενό είναι ο πατέρας θεός.

Το κενό κάτω από το κράτος του λόγου, διά μέσου του λόγου, δημιούργησε, μετέπεσε σε ύλη. Επειδή ο Λόγος διήπε το κενό και το διέγειρε, υποθέτουμε ότι ο Λόγος εγεννήθη και έπειτα διέγειρε το κενό. Εγεννήθη αχρόνως ,αφού στην ακινησία του κενού δεν υπήρχε χρόνος.Εγεννήθη πριν εκπορευτεί η κίνηση, το Είναι (προ πάντων των αιώνων). Το υπέρλογο κενό, διά μέσου του Λόγου τον οποίο εγέννησε, εκπόρευσε την κίνηση, το υπόλογο Είναι.

Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ,Η ΝΟΗΣΗ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Η πρωτόλεια ύλη που δημιουργήθηκε από την διέγερση του κενού διά μέσου του Λόγου, έγινε το ταμείο δημιουργίας της συνείδησης του θεού. Οι ιδέες, οι άυλες ιδέες επινοούνται στον χώρο του κενού, κάτω από το κράτος του Λόγου και εξ αιτίας της δημιουργίας της πρωτόλειας ύλης. Ο Λόγος πλέκει τις ιδέες και επέρχεται η νόηση και η συνείδηση του θεού, η αυτογνωστική του κατάσταση. Η αντίληψη είναι εσωστρεφής, ο θεός αντιλαμβάνεται τα μέρη του. Σχηματίζει θεωρίες και την υπέρτατη θεωρία. Την θεωρία της δημιουργίας. Και η γη ήταν αόρατος και ακατασκεύαστος και σκότος υπήρχε επάνω της αβύσσου (Γένεσις).

Το πνεύμα το φέρον την συνείδηση ,την νόηση και την αντίληψη, είναι στοιχείο προσώπου και πλέκει τις ιδέες ελλόγως και «σχηματοποιεί» το κενό, το μη Είναι. Οι απειροστικές κινήσεις που είναι άλματα του κενού, κατευθύνονται από το πνεύμα κατά τέτοιο τρόπο, ώστε μέσα από μακροχρόνιες αστροφυσικές διαδικασίες να σχηματισθεί το σύμπαν και η γη. Το κενό είναι το ταμείο όπου εδρεύει το πνεύμα και το πνεύμα είναι χαρακτηριστικό του προσώπου και έχει συνείδηση νόηση και αντίληψη. Πνεύμα θεού επεφέρετο επάνω του ύδατος των πρωτόλειων απειροστικών κινήσεων και τις κατηύθυνε στην δημιουργία του σύμπαντος. Το σύμπαν το οποίο διέπεται από τον Λόγο και οι κινήσεις είναι έλλογες και πιθανόν νομοτελειακές , τώρα θα αντιστρέψει την πορεία επηρεασμού και αυτό μπορεί να επηρεάσει την συνείδηση, το πνεύμα θεού. Μία σχέση διαρκούς αλληλεπηρεασμού επέρχεται και η συνείδηση του θεού τώρα πλέον διαμορφώνεται και από το δημιούργημα.